

სნობის უსრცელი

სურათებიანი დამატება

ქალბატონი და მუშა

(დასრულია)

თავლი კი ისე იყო მისის მშვენიერ დღით გატაცებული, რომ სასლში წასვლის არა ფიქრობდა. პირი აღმო-საველითსკენ ჰქონდა მიმართული და თავის წინ გადაშლილს ბუნებას მალლიდან დასქეროდა. ცელიწ ნიავეც ხეებიდან თეთრს საქმეველს უკმევედა და მის გარშემო ყნოსვის დამატებობელს ჰაერს ატრიალებდა.

„სასაჩარლოა სწორეთ ის ადამიანი,—აღტაცებით ჰფიქრობდა თავლი,—რომელსაც თვის ხანგრძლივი, თუ ხან მოკლე სიცოცხელში ერთხელ მაინც არ უნახავს ასეთი დღე! მწელი გამოსარკვევია, რას გრძნობ კაცო, დარდს თუ სიხარულს, სიმძირეს თუ სიამაყეს, მაგრამ მაინც ნეტარი წამებია! რა დიდებული ხარ, ბუნება! გიქვერ, გიქვერ და თვლი შენს მშვენიერს ვერ შესწევვია! ფიქრობ, ფიქრობ და ესჩივი მოლოდ, რომ იმდენი ძალა არა მაქვს მონიჭებულ-ლი, შენს ჰერტით ნავარზობა და ნათქიერი ერთ სადღებელ ჰიმნით გამოვხატო და ნიშნად ქედ-მოღრეტისა შენს სიძლიერეს შევსწირო!“

ჰაქრომ შავებლიშვილი მარჯვეთ სცემდა ბარს, მიწას ჩასქეროდა და ისიც ჰფიქრობდა: „ნეტა თუ ი დაცხებილი სიმილი გამოვუნა ი დედაკაცმა? ძლივს ვიყუდ ნახევარ-კო-დლი, დღეს მიაკ თუ არ დავაქვეყინე, ბღარები შვირები დამშობოქიან! ნეტა კი აიღებდეს ი სომები შეშის ფოდ-ღარტა? დამპირდა მოკრას გავიჩრდებოდი... იქნე არ გროშ გამოვინე და კალონამაღი სარჩოთი თავი გავიტანო.“

კარგა ხანს იყენებ ქალბატონი და მუშა თავ-თავის ფიქრებში გართულნი.

უტეპ ჰაქროს წინ ერთი მოზრდილი და სწორე, მთლად გადაწერტილი ტყემლის ფშანი იტუხა. ჰაქრომ ფშანს ახედა და შერთდა; ბარის ტარზე ორივე ხელებით მძიმე ქშენით დაყუდდა და თავლის მიუბარუნდა:

— ქალბატონო, ე ტყემალიც უდა მოკვრა?

თავლი ბედნიერობისა ოცნებებიან გამოვიდა და ჰაქროს შეკითხვაზე მაშინვე მასთან მივიდა.

— მგონი რომ უნდა მოსკრა,—თან ტყემლის ცქერით ყოყმანით უთხრა ჰაქროს,—აბა ამისთანა ბაღში ტყემალი მაინც რის მაინსია? მერეც და ასე ულაგოს არის გაჩან-კული.

ჰაქროს ტყემალზე გული შეუფერდა და თავლის ყოყმანით ისარგებლა.

— მაშ, თუ შენ არ გინდა, ქალბატონო, სადღენძელით მე მიმოძრა!—შემეღიდარა თავლით.

— კარგი, ჰაქრო, რას იმეფებები, წილიც,—ღმიბილით და თან გავიკრებები უთხრა თავლით,—მაგრამ რათ გინდა ტე-მალი, რა სანუკვარი ხილია?

— რას მძინებ, შე დოლოცილო! ჩემ კარზე რომ ტყე-მალი მაინც დამწიფდეს და ბღარებმა პირი გაისველონ, მე მტერი რაღა მინდა! მაღლონალი ვარ, შენი ქირიმე!—მოუვო ჰაქრომ მზიარბული და ცოტა ხნით შესეფებულმა, ოღანდე დაფურთხული ხელი მოავლო ბარს და ფრთხილად, მორი-ღებით დაუწყო ტყემალს გარშემო ბარეც.

თავლი ჩუმად, ჩაფიქრებული შესქეროდა.

— მერე რომ ყვავის, სხვა ნიადგაზე ვახიარებ? — ბოლოს ეკვიტ შევეითა.

— იქნე ვახიაროს, რა მოვასენო, შენი ქირიმე. ბღარები მოარწყამენ ხომე და იხალისებენ მაიცა!—უპასუხებდა ჰაქრო ბარის ცემაში ნაწყვეტ-ნაწყვეტით და თან ტყემალს ფესვებს უტენდა. დაპკრა ერთი, დაპკრა მეორე და აი, პა-ტარა, გულ-ჩამყვადრამ ტყემალმა თავი დაქინდრა, დაიხინდა და უტეპ მოსწყდა.—ჰო, დალოცე! რა კარგა ამოვიდა! ფე-სებები სუ ზედა აქ! ვახიარებულმა სოქვა ჰაქრომ და თან ტყე-მლის მზრუნველობით ფესვებზე მიწა შეუღამარა.

თავლი მისი სისაზრულით გატაცებული, ტოტების ქე-რით შევლიდა და ეკითხებოდა:

— აბა ახლა რას უტახ, რომ მზემ არ დავითენთოს?

— აქვე მიწაში ჩავფლავ ფესვებით და საღამოზე თან წავიღებ.—ჰაქრომ ტყემლი ღობის ძირში მიიტანა, ფრთხი-ლად ჩაუშვა ამოთხრილი მიწაში ფესვები და ზევიდან მიწა მიაცარა.—აი ასე, ჩემო ტყემლო,—აღერსით უთხრა და-ფულულ ხეს,—საღამომინდ აქ იყავი და საღამოზე კი ჩემ კარ-ზე ამოვყოფინებ თავს! როგორ ვახიარებდებთ ი ბღარებსა!—სოქვა ჰაქრომ და ისევ საქვებს დაადგა.

— მერე და თუ ვერგა, რა გავიტირდა ტყიდან ტყე-მლების მოტანა და დარგვა? მაგათ მტერი რა არის ტყეში? — შეკითხვა თავლით.

— ი, შე დოლოცილო, ვისა აქ ამითვის მოცლა? ესლა რა ვარ აქა და ვნახე, მაიც ხო უდა ამომლოდა და იმტომ მ-მაქ, ვიადვილებ; ოთრე ამის ტყიდან ზიციფთივ ვისა ცა-მიანა, ქალბატონო! მერეც და ესეცა ვთქვა, კიდევ რომ ცეცხლ და მიიტარებო, სად უდა დავერგა?

— სადა და შენ კარზე! ვიიოკა ქალბატონმა.

— ჩემ კარზე! ჰმ! ჩიოქინა მწარები ჰაქრომ და თან, თი-თქო გულის ნალეულს იქარებებსა, ერთის დაცვითი რაღაცა ევლის ბუქტი ძირიანად ამოდლიობა.—მერე ბარის ტარზე და-წენდა და მოვლიანად განავარძო. ეტყობოდა, რომ ის დღიერ წყულული იყო მისი და სწორეთ ამ წყულულს შეებნენ, აუ-სოქვა.—ნეტა მოვაძახანა ერთი და ვინცენა ჩემი კარ-მიდამო! — აი ეს ადგილი, ესლა რომ მაშინუნდინებ, ი ჩემ ადგილოანს გრ-თი სამს ეკ დაატემს და როგორც გინდა ისე მძინებ! რის ბალი, ბაღუნო, ნეტა კი მეტად ერთი თონის ჩასადგები ალავი მქინ-დის, რომ არ ბედნიერი დღეა, ან ტუმაირი, ი დედაკეტა სხ-ვისთა კარზე კომს არ დაათრმდეს ხომე და სხვის ნეტა ვინ ინაღდოს. რა გქნა, ჩემო ქალბატონო, გავიყავით მძიმე და მეტერი რომ არ მერგო. ის არი, ერთი ქობი მიღვა და ერთი პატარა სამხედილი ისიც რაღა სამხედილი, ი ოხვრება ზენა ქარმა ამ ზამთარ სუ მოლორცა, ღამის წიბიქეს და იმოდენა ადგილიც არა მაქი იმი გვრდით; რომ ერთი ბოში დავსვა მოლორებით და ზედ სამხელი მივაგებარ; ოღმითმა უშელოოს, მეზობლი ძარის ბოშეც გამოვამინ დედა-წკნელით, რომ არ წაქუეულიყო; მაგრა იმ დღეს ჩემ და იმით ბღარებს ჩახუბი მოსვლილად და ამაზე ქალი გავწიშა ტუბტულიყო, ახლავე ცულით დავვღამე უ წა-ნელს, მიანამ არ მოსენით, რომ ღამის ჩვენს ძაროც თან გადაი-ტანოსო. ემე! წაიღე და იცხოვრე! რა ქნას აბა კაცმა! — დაამბოლოვა კითხვით ჰაქრომ და ისევ მუშობა დაეკვამა.

— იყიდ, ჰაქრო, ვალთი ერთი დღის მიწა, სასოხახლო-თაც გეყოფა და საბაღეთაც, ბღანდერი ჰყიდის მაშულს, მერე

თავი.—ქანდაკება რაფანისა.

როგორმე გადაიხდი ვალსა — ეცადა თავლო რჩევის მიცემას, თუმცა ამ რჩევას თითონაც ცოტა სჯეროდა.

— იცოცხლე, მამული ბევრი იყიდება! — აიღო ისევ თავი მალა ზაქრომ, — რამდენმა გადამიიღება იყიდა და დასახდა, მაგრა ე ფული სად ვიშოვო! ურია აღარ მენდობა და სო-მები. დალახვრა კიდევ იმათი ნდობა! ორი ბოროლა ძლიერ გავარდნე, ლუქმასაც იმათან ველოდი და ფულის გადახდა-საცა და ისინიც სომში ვალშია აწერილი, დღე-დღეზე გამი-ყლიან ი ურჯულო სარგებელში. სახლი არ მერგო გაყრაზე და იმითინა მჭინდა აღებული. ნეტა ი ბღარებს ისე მიიც არ უყვარდეთ, საწყლები სუ თავს ევლებიან, სახში რო ყამთ გაზღლები!

განუმა ზაქრო; აღარც თავლო აძლევდა რჩევას და ორივენი ჩუმთა იყვნენ. ისმოდა მხოლოდ ბარის ცემა და ფუტურების ბზულო.

— შმა, ჩემო ქალბატონო, — ბოლოს განაჯრო ზაქრომ თავისი ფიქრები, — კაც რო განია გზაში, აი ამ წუმბესაც გადავახტები და მერე მშობალზე გავალო და უფრო და უფრო კი ტალახში ვარდნა, წორათი ისეა ჩემი საქმე! რო ვიტყვი, შა, მომხმად მღერობა, ხვალინდელი დღე უკეთესი მექნება მეთქი, ალაღივით დამიქროლებს რამე და ჯავრი ჯავრზე მე-მატება. ასე ვართ განენილები, ასე დავიწვევრა ღმერთმა!

თავლო იმის ჩივილს გულ-დამსით ისმენდა. რამდენი ნა-ღველი, რამდენი უსაშველო, დავუტებული ვარამი ისმოდა მის მიერ, თუმცა ჯერ კიდევ ბედისაღმი მორჩილებითი, უდრ-ტინველად წარმოთქმულ მწარე სიტყვებში! უნებურად გაა-

ხსენდა ზაქროს მომთვანე ბეკდვით თუ სიტყვით თავ-გამო-ღებული სჯა-ბასი გლებ-კაცების შეგება-ხსნაზე, ბანკების და-არსებაზე, მათთვის მამულების შექნაზე და მწარეთ ჩაიყინა. — ნეტა თუ, — ფიქრობდა გულში, — რამდენი ზაქროსთანა ჩაკე-დნა კიდევ ერთ პატარა, თუნდ ტყველით დარგულ ბაღის ან საკუთარ თორნის მონატრული, შინამ ეს შეგება დადგება მათთვის, ან ბანკები დაარსდებიან!

ზაქროს კი აღარა უთხრა რა, მივიდა და ისევ ხის ძირში იმავ სკამზე ჩამოჯდა.

— ზაქრო, დაჯექ შენც, დაისვენე, — უთხრა პატარა ხანს უკან, — კარგა ადგილი გაიწმინდა, საღამომდინ გაათავებ, საცაა საღიოსაც მოგიტანენ.

— მიინც რო ძაან დაცხა! — სთქვა ზაქრომ, ბარი ხის ძირში მიავუდა და თითონაც მის ქვეშ ჩაიკეცა და რხის კალთით შუბლზე ოვლი მოიწურა; მერე ამოილოა ჯიბიდან ნაჭრების ქურელი ქისა და მოუხსნა პირი, წულთან ქამარში გატკობილი ჩიბუხი გამოიძრო, თამბაქოთი მაგრა გასტენდა და აბეღით მოუკიდა. მოკიდებული ჩიბუხი პირში ჯერ კბილე-ბით დაიმაგრა, ქისას პირი მოუკრა და ისევ ჯიბეში ჩაიღო. მერე მოკიდა ხელი ჩიბუხს და დაუწყო მაგრა ბოლება.

შუა დღე მოტანებულიყო და კარგათაც ჩამოცხა, გროლი ნიაგი საღლაც მიმალულიყო, საღამომდინ ისვენებდა.

თავლო მის პირდაპირ იჯდა და მოღრუბლული შე-სტკეკრდა.

კარგი სახის კაცი იყო ზაქრო, მაღალი, ზორბათ მოსუ-ლი, მაკრამ ვამბდარი. ჯერ შუა ხნისა ძლიეს იყო, მაგრამ მისი გატეხილი სახის დაღარულ ნაკეთებს უდიერი შრომის ბეკელი ელა. კალთზე დაფხვებული ჩოხა, ზედა-პირ კონკე-ბად ქტუელს და სარჩულით-და შეჩინვლ ახალხს ძლიეს უფარავდა. ქალამნებს თასმის ამოსაყრელი, გრებილი კანი სულ დაპვლეოდა და შიგ ქალამანში ამოყრილი ბაწრით მჭინდა ფხებზე გამაგრებული. ჩიბუხს მაგრა სწევდა და ერთ წერტილზე იყო საღლაც მიჩრებული.

თავლოსაც წელიწადელი აღფროვანება ეხლა მოწყენათ გადაქეცა. ასე სიურის ბუნების ღიადს სურათს: მხიარულს გულის უფრო მეტად ამხიარულს, დარდაინსაკი დარდს უმა-ტებს.

ზაქროს ჩივილი ღრმად ჩასწვდა მას გულში, დააღოა. პატარა წყვბლა ეკავა ხელში და წვლით მოხრილი, ერთ ხე-ლზე ლოყით დაყრდნობილი, მეორეთი თვის წინ მიწას უაზ-როთ ხაზავდა. დრო და დრო, ღობის ძირში ჩაფულულ ტყე-მლის ხეს გასტეკოდა, რომელსაც მომავალში ზაქროს რამ-დენიმე ადლიან ალაგზე დასკუბებული ქობი უნდა დაემშვენე-ბინა, და გულში რაღაცა უსიამოვნო გრმამბას იტანდა.

ზაქრომ შეისვენა. მოწყულ ჩიბუხის ფერული ხელის გულზე დაიბერტყა, შეუბერა და ჩიბუხი მოხრილი გაიჭო. — ავღებ, ავღებ მოგჩრე მალე ამ საქმეს და დროზე ჩაეხუბა სახლს. შენ? ბეტერი, თუ დღესაც ბღარები შიშვრები დამირ-ჩენ? გითვტარა ზაქრომ და ამ გათვტარებაზე ბუროთით ზეზე წამოვარდა.

ფშენები სულ დაბრული მჭინდა და ახლა კი თობს მოკიდა ხელი ბილიკების გასაყვანად. ორ პირად ვამბულ ბაწრებს თავში ჩაუდგა და ბალახს დაუწყო თობით ვეცია. ბაწრები რამდენსამე ოლაგას იყო ვამბული, სამუშაო ბევრი მჭინდა.

უტებ მის წინ მწვანე ბალახზე პრილით რაღაც ვაცუ-რდა.

ზაქრომ თვალი შესაწრო.

— თუ, შე წყველი! შენა! ხმა მალა შესძახა ზაქრომ და რაღაცას თობის ყუთი უდიერად ცემა დაუწყო.

— რა იყო, კაცო? შეეკითხა თავლო და მიაშურა მა-სთან.

— ცურავია ე წყველი! უნასუხა ზაქრომ და თან სა-ცოდებს თავში სტემადა, თავლოს გველის დანახაზედ ტანში გააყრდოდა და იმ ალაგს განშორდა.

— დაცხა და სოროდან გამომჩინებულია, შვი გული უნებებია! ამბობდა და ცინვით ზაქრო და თან ქვემაროშს ბოლის უღებდა.

— რას ერჩი, ზაქრო, — შენიშნა თავლომ შორიდან, — რა ქნას საწყალობა, მთელი ზამთარი ზნელ სოროს ლესდა და ეხლა მავასაც სინათლე მონდომია!

— ზნელ სოროს ლესდა! მშ! ჩაიზმუყუნა ზაქრომ თავის-თვის და თავი გაიქნია. — მე კი არ ვიყავი მთელ ზამთარ ერთ პატარა, ცალ-თავლა ფანჯრთან ოთახში ცოლ-შვილით და საქონლით გამონწყვედიელი! ეს ხო გველია, პირუტყვი! და თითქო გულს ჯავებს ამაზე ყრილობასო, მის სითბოს და-შხამებულ გველს თავი სულ ჩაუნაყუა. თოხის პირით დაწყვიტული ტანის ნაჭრები კი ცალ-ცალკე იკლავებოდნენ. — ბოლოს თოხთ მოავროვა და იქვე მიწაში ჩაფლდა.

თავლო კი ამ დროს, ამ უსიამოვნო სურათს მორიდებულ-ლო, იასმანის ბუჩქებს ყვავილებს აკეცდა და თავი უღს იმხადებდა.

— რა მშვენიერად მოუხდა მშვენიერად ჩაყრდეს ეს შვი ზოლები! სთქვა მან, როდესაც ზაქროს მარჯვე თოხით გაცვანილი ბილიკი შორიდან დაინახა და მიუხალგოდა. — აბა, როგორ დამშენდა აქაურობა, ზაქრო, და შენ კი ამბობდი, ტყუილად მამუშავებო!

— კარგია, ქალბატონო, კარგია! კილო დაწვეით და თავ-აუღებლივ უპასუხა ზაქრომ; — სამოთხეა შენი ბლი! ღმერთმა ნუ მოგიშალოს!

ამ პასუხმა თავლო, ისევ მოაღრუბლა. ეს თითქო გულ-წრფელი, სასიამოვნო სიტყვები გულში უსიამოვნოთ მოხვდა და ერთ ხანით მთელად გადაყრილი სამწუხარო ფიქრები ისევ დაუბრუნა.

ზაქრო კი სთხოვნიდა, სთხოვნიდა და ჰქვირობდა. რაზე ფიქრობდა ზაქრო? ბევრზე: ფიქრობდა ამ ბაღზე, თავის კარმიდამო-ქოხზე, დასაფქევე სიძინებზე, მშვიერ-ტიტველა ცოლ-შვილებზე, აწერილ მოზერებზე... ფიზიკურად ადამიანის თითქმის ყოველი საქორების საფიქრებელად თავისუფალი ჰქონდა მის ტვინის უჯრები და ყველაზე ფიქრობდა. მხოლოდ ერთი უჯრა კი, რომელსაც ზედ „თვით-ცნობიერება“ უნდა სწერდებოდა, და-ხურული ჰქონდა მას, ქუხარკით მაგრა მოჭერილი და მარედი ფიქრი არ შეეძლო. მოხდებოდა ხოლმე — და ეს უკიდურესს წამებში, — რომ ქუხარკი ოდნავ მოეშვებოდა და უჯრიდან

იკოდა ზაქრომ, რომ ტვინის ეს დაკეტილი უჯრა იყო იმის მოსისხლე მტერი! ო, ო, ზაქროს რომ ეს სკოდნოდა, ან სულ თავს მოაპრევიტებდა და ან იმ უჯრას თავს ახსნიდა! შეხედეთ, რა მარჯვეთ, რა სწორეთ ვაყვავდა ზაქროთ დანიშნული ბილიკი და თავისი ცხოვრების ძაფის თავისა და ბოლოსი კი იმან არა იცოდა-რა. და აი თავისთვის მუშაობდა ხოლმე თუ სტვისთვის, სცემდა თოხს დედა-მისწის, ჩაწყურებდა შიგ და თითქო ექებდა მას, ექებდა...

ზაქროს სადილი მოუტანეს. ჩოხით კოხტად გამოწყობილი პატარა ბიჭი მოვიდა და ერთი ბოთლი ღვინო და წვინათი საქმელი პურებით ხის ძირს დაულოცა.

— აბა, ზაქრო, — უთხრა თითქო გახარებულით თავლომ, — შეეძქე ამ სადილს, ცოტაც შეისვენე და ბილიკები გამითავებ. სადაღმომინდ სულ მორჩები. ეხლა კი დაცხა და მეც წავალ სახლში.

— დიხა, დიხა, ქალბატონო, ამის აღარ დავტოვებ, მე თითონაც მქეჩარება, — უპასუხა ზაქრომ. თავლომ კი ჩქარის ნახიჯით სახლისკენ გასწია და მოსამსახურე ბიჭიც თან გააყუა.

მშემ დასავლეთისკენ გადხარა და მედიდურად ესვენებოდა. წინ მოგებებული თვითი ღრულები პირისფრად შეეკლებდა და ქვეყანას დარს აუწყებდა. სოფელი ამხაურებულიყო: დაბრუნდნენ ყველა მუშები, მწყემსებს საქონელი მოერეკათ და ჩვილი ხბორები ეხლა სიხარულით ბლაოდნენ. ქათმებსაც შეგებდნენ, კრუხები წიწილებით სახუდრებში ჩაქრებლიყვნენ, საუკეთესო დედლები მამლებს გვერებ მოსხდომოდნენ და დანარჩენებიც გარშემო ქანდაჩაზე დამწკრივებულიყვნენ. ყველას თავ-თავისი ალაგი დაექირა.

თავლო, ნასადილევს ცოტა მოსვენებული, საღამოზე ბაღში ჩავიდა, ახლად ნამუშავარი ადგილის ნახვა ესწრაფებოდა. ზაქრო იქ აღარ დახვდა, მაგრამ საქმე კარგად შეესრულებინა. დილანდელი გაზინკულ-გახარებული ეკალფშენებისა ნიშანიც კი არსად იყო: სულ ერთიანთ მოცგროვა და ღობის იქით გაუფეხრა. სიამოვნებით გაყვდა თავლო ახალ ბილის და ღობის ძირამდინ გავიდა. უტებ დანახა, რომ ზაქროს მიერ სათუთად ჩაფლული ტყეშალი ისევ ამ ალაგას ევლა. თვითი ყვავილები დასთენთოდა და თავები საბარლოთ ჩამოეყარათ.

ერთი ლუკმა პურისათვის. — სურათი კლემენტისა.

ამოპარული აზრები გოდებათ გადმოხვებოდა, მაგრამ და-თანებული ქუხარკი საშველზე ფიქრებს არ აძლევდა. რო-გორც მოშვება იყო უტები, ისევ უტებ მოუქერდა. როდ-

კარგს ნათესავს, თუ საყვარელ მეგობარს რომ გულ-შეწუხებულს, გზაში დატყვევულს შეხვდეს ადამიანი, სწორად მის გრძობა იგრძნო თავლომ იმ ტყეშლის დანახვაზე! რათ

დასტოვებენ? იკითხა გულში და ჩაფიქრდა.—დასტოვებ თუ დარჩა, რადგან მთელი დღის ნამუშევარს, სახლში კიდევ საზრუნველი მოგელოდა და გონება დაეფანტა, თუ მთელი დღის შთაბეჭდილება გამოივლიდა გამოკრებივით თავზე ვისმე დაამწყრა: რახან ბედმა ყოვლით დამჩაგრა და ჩემთვის არავინ არი, ფეცე იმის თვალში იყოს—? კითხულობდა თავს, მაგრამ ნამდვილ პასუხს თავის-თავს ვერ აძლევდა. ეს კი იყო, რომ თავიდან არსება უსახდერო სიბრალულმა შეიპყრო ამ მოყვასისადმი, გული დასწყდა, ჩათუთა და საღდაც იქ, გულის სიღრმეში ცხადით იგრძნო, რომ ორივე, თვისგან და-ყენებულ, კიბხეაში თითოაჯ კარგი წილი ელა.

—საბრალო, საბრალო, ზაქრო! ბოლოს წაჩურჩულა, რომელიც უნდა იყოს მიზეზი, ორივეში მართალი ხარ! მაგრამ... ერთ მართალით რომ მეორე მტყუანია!.. დამნაშავე ვინ არის?

დიდნას ფიქრობდა ამაზე თავსავე ტყუილთან ვერჩებულო.

თითქმის სულ დაბნეულა და ის კი ჯერ ისევე იქ იყო.

ამავე დროს სოფლის ბოლოს, ზურგზე ტომარა აკიდებული, ზაქრო შებენდაშვილი წისქვილში საფუძველს მიათრევდა.

5. კიფინისა.

ქალიან მავანთი ნურვეები ყნაფ იყუნ, ხიმ ამგენ თხოვნას დალადას ყურსი მსუყვირონ

რედაქტორ-გამომცემელი ალ. მ. შაბადაძე